

מ"ת 43815/05/14 - מדינת ישראל נגד נמר עמאש (עציר) - הובא ו,דיא שולי (עציר) - הובא ו,מוחמד עמאש (עציר) = הובא ו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 43815-05-14 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר) ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת דנה מרשק מרום
מבקשת	מדינת ישראל - ע"י עו"ד ענבר
נגד	
משיבים	1. נמר עמאש (עציר) - הובא וע"י עו"ד מסארווה 2. דיא שולי (עציר) - הובא וע"י עו"ד בוראת 3. מוחמד עמאש (עציר) = הובא וע"י עו"ד גרוסמן

החלטה

1. כנגד שלושת המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע** לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **עבירות בנשק** לפי סעיף 144(ב) רישא+סיפא לחוק העונשין, **עבירות בנשק** לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין - יחד עם בקשה למעצר עד לתום ההליכים כנגדם.
 2. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 9.5.14 קשרו המשיבים קשר יחד עם סאלח ג'רבאן (ע.ת. 1 - להלן: "**סאלח**") ואחר שזהותו אינה ידועה, במטרה להביא כלי נשק מהעיר שכם לכפר גסר א- זרקא. במסגרת הקשר האמור, פנה האחר אל המשיבים ואל סאלח והציע להם כי תמורת סכום כסף, ייסעו לשכם ויקבלו מידי אחר נוסף שזהותו אינה ידועה (להלן: "הספק"), כלי נשק על מנת להעבירם לאדם בכפר גסר א- זרקא.
- המשיבים וסאלח נענו להצעתו של האחר, כאשר הם חברו יחד ביום 10.5.14 בשעה 11:00 לערך ונסעו לשכם ברכבו של סאלח, שם קיבלו מהספק את כלי הנשק והסליקו אותם ברכב. נשק מאולתר דמוי M16 קצר, ובו מחסנית מתאימה, הוסלק מתחת למושב האחורי, ואקדח FN הוסלק בגב המושב המצוי ליד כסא הנהג.
- לאחר הסלקת הנשק, עשו המשיבים וסאלח את דרכם חזרה לכפר, עד שנעצרו במחסום על ידי חיילי צה"ל.

טענות הצדדים

עמוד 1

3. אין מחלוקת כי אכן הנשקים נמצאו מוסלקים באופן המתואר ברכב, והסוגיה המרכזית לה טענו ב"כ הצדדים היא בשאלה אם קיימת תשתית ראייתית לכך, שהמשיבים ידעו על קיומם של הנשקים ברכב בטרם נעצרו במחסום. עוד הוסכם על שליחת המשיבים לקבלת תסקירים לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים.

4. במרכז ראיות המדינה מצויה הודאתו של סאלח מיום 10.5.14 (שעה 17:25), אשר תיאר כי כל המשיבים ידעו אודות מטרת הנסיעה לשכם ואף נכחו בעת קבלת כלי הנשק והסלקתם ברכב. עוד נטען לגרסאות סותרות בין המשיבים באשר למטרת הנסיעה לשכם, כאשר משיבים 1 ו- 3 שמרו על זכות השתיקה לסירוגין. המשיב 1 נהג ברכב ואף אישר כי החזיק במפתחות הרכב כל העת וכי הרכב היה נעול בזמן שהמשיבים לא שהו בו. ב"כ הפרקליטות היפנה, בנוסף, לאימרות מפלילות של המשיבים העולות מהקלטה מתוך תא המעצר של המשיבים יחד סאלח.

5. ב"כ המשיב 1 טען לכרסום משמעותי בחומר הראיות. לטענתו, אותו סאלח מוכר כמי ששמשמש באנשים תמימים במטרה להעביר נשקים ואף ציין כי שני תיקים מתנהלים כנגדו בבית-המשפט המחוזי בחיפה (אם כי לא הגיש אסמכתאות לכך). בכל מקרה, חזר והדגיש כי סאלח מסר מספר הודעות, כאשר המדובר בגרסאות משתנות בהן עולות סתירות גלויות. הוסיף, כי על הנשקים נמצאו טביעות אצבע של סאלח בלבד. הסביר, כי המשיבים נסעו ברכבו של סאלח - כאשר מרשו נתבקש לנהוג בו שכן סאלח פסול נהיגה. באשר להקלטות מתוך תא המעצר היפנה להערת המתמללת לפיה קולות הדוברים דומים, ולא ניתן לזהות את הדוברים.

על רקע העוצמה החלשה של הראיות, כשהמדובר במשיב נטול עבר פלילי, עתר ב"כ המשיב לבחון שחרורו של מרשו לחלופת מעצר בביתו או בבתים של קרובי משפחה בבקשה אל גרביה.

6. ב"כ המשיב 2 חלק על קיומן של ראיות לכאורה והציג תיזה לפיה המשיבים שימשו כ"סיפור כיסוי" עבור סאלח, שהוא הרוח החיה ועשה את כל המהלכים ללא ידיעת המשיבים. המשיבים ידעו כי הם נוסעים לשכם לחמאם, לעשות קניות ולחזור, ואילו סאלח ניתק קשר עם החבורה והלך לבדו לענייני הנשק. לגישתו, הסתירות בגרסאות סאלח הן כה גלויות, ומביאות לכך שניתן לקבוע כבר בשלב זה כי לא קיימות ראיות לכאורה.

הוסיף, כי לא ניתן להיבנות מההקלטות לאחר מכן וללמוד מהן על ידיעת המשיבים בזמן אמת - לאור תכני השיחות והקושי לזהות את הדוברים. כפועל יוצא, לא קיים לטעמו אותו חיזוק נדרש לעדות שותף, כאשר בנוסף לא הוצג כל ממצא פורנזי הקושר את מרשו לנשקים.

בתחילה, עתר לשקול שחרורו של מרשו ללא קבלת תסקיר, וטען כי המדובר בבגיר-צעיר נעדר ר.פ., אשר עובד באופן מסודר. לחילופין, טען לכרסום בראיות וביקש לבחון אפשרות שחרורו לחלופת מעצר בבית ובפיקוח של קרובי משפחה בג'סר-אל-זרקא באמצעות תסקיר.

7. ב"כ המשיב 3 אף הוא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ולחילופין טען לתשתית ראייתית מוחלשת. הדגיש, כי מרשו הכחיש כל קשר לנשקים, לא היתה לו שליטה ברכב ובמהלך הנסיעה ישב מאחור. הוסיף על טיעוני עמיתיו לענין נתוניו של סאלח, שהינו לדבריו עבריו מועד עם ר.פ. בעבירות נשק, כאשר הוא שאירגן את הנסיעה, ביצע את כל התיאומים - ובאחת הגרסאות אף מסר כי לקח את המפתח מהנהג והשאיר את הרכב פתוח. חזר על הטענה, כי לא ניתן ללמוד דבר אודות ידיעת המשיבים מההקלטות המצויות בחומר החקירה.

סקירת הראיות

הודעותיו של סאלח ג'ורבאן, ע.ת.1

8. כנגד סאלח הוגש כתב-אישום נפרד, וכיום הינו עצור עד לתום ההליכים כנגדו בהסכמת סנגורו. סאלח מסר שש הודעות - שלוש מהן ביום המעצר, וכפי שטענו הסניגורים המלומדים, בכל אחת מהן מופיעה גרסה שונה.

9. בהודעתו הראשונה, אשר נמסרה ביום 10.5.14 בשעה 17:25, הפליל סאלח את עצמו ואת המשיבים, ועליה מבוסס האמור בכתב-האישום. תיאר, כי "החברה" דיברו יום לפני כן והחליטו לצאת לשטחים, כאשר היה אדם נוסף שלא הצטרף אליהם. אותו אחר סיפר להם שיש מישהו בשטחים, בחמאם התורכי בשכם, אליו יש להתקשר, והוא ימסור להם את הדברים אותם הם יעבירו אל אותו אחר לביתו. הבהיר בהמשך, כי המדובר בנשקים ו"ברור" שכולם ידעו שהולכים להביא נשקים (שורה 6), והכל למען בצע כסף. בהמשך מסר, כי הוא הבעלים של הרכב וכן תיאר את התיאומים והפעולות שערך בעצמו עד שפגשו ברכב מסוג גולף ובה שני נוסעים. הם נסעו אחרי הגולף עד שהגיעו למקום בג'נין, שם נתנו להם קרטון ובו ראו נשק גדול. בתחילה, לא רצו לקחת אותו ולא ידעו מה לעשות כי לא ידעו שהמדובר בנשק ארוך, אך לבסוף הספק הרים את המושב של הכסא האחורי ואמר להם לשבת עליו. האקדח גם הוא היה בתוך הקרטון, אותו הסליקו בכסא ליד הנהג, שם ישב משיב 2. לאחר מכן, נסעו לחמאם (שורות 29 - 37). בהמשך החקירה סירב למסור את שמותיהם של האחר והספק, אך תיאר כי המשיב 1 הוא שנהג ברכבו היות והוא פסול נהיגה (שורה 76), משיב 2 ליד הנהג וסאלח מאחוריו. הודה כי כנראה הוא היחיד שנגע בנשקים (שורות 142 - 146).

כבר במהלך חקירה זו, ניתן להבחין באמירות סותרות: כך, למשל, בהמשך החקירה מסר כי נסעו לטייל ולא במטרה להביא נשק (שורה 39); כי החמאם הוא מקום שעושים בו מסאג' ואינו יודע אם האחרים ידעו שהולכים להביא משהו (שורה 81); וכי אינו בטוח שהאחרים ראו את הנשק כשהספק שם את הנשק הארוך בתא האחורי (שורה 83). כמו כן ציין, כי אינו יודע אם קיימת היכרות בין המשיבים לבין האחר למענו הובא הנשק (שורה 90), וכי הכל נעשה כטובה למען אותו אחר (שורה 115) ומתוך "טמטום" (שורה 121).

10. הודעה שניה נמסרה על-ידי סאלח באותו ערב, מספר שעות לאחר מכן, בשעה 20:31, כאשר בינתיים

נחקרו חלק מהמשיבים.

בתחילת הודעה זו אישר כי שלושת המשיבים היו איתו ברכב בדרך לחמאם, אך מייד לאחר מכן שמר על זכות השתיקה ואף מסר כי מסרב לערוך עימות עם המשיבים. בהמשך תיאר התרחשות שונה, לפיה כשהחנו את הרכב וככל הנראה בעת שלא היו ברכב (שורה 50), הגיע הספק והניח את הנשקים ברכב. הם שוחחו עם אותו אדם בחצר, אשר אמר להם כי הם יכולים לנסוע והאחר ששלח אותם ידע מה לעשות. על-פי גרסה זו, גילו את הנשק רק בסמוך למחסום, לאחר שהרגיש משהו מוזר וראה שהכסא "מנופח" (שורה 46). רק בשלב זה אמר למשיבים שיראו מה יש במושב, כאשר אחד מהם אמר שהוא רוצה לרדת מהרכב, והשני אמר לזרוק את הנשק. במחסום, בעת שביקשו מהם להרים את המושב, ידעו הוא והמשיבים שיש שם נשק (שורות 51-55). על האקדח לא ידע, אלא רק לאחר שהשוטר הוציא את האקדח מהמושב (שורה 76).

כשעומת עם השוני בגרסאות, ענה שאינו יודע מדוע שיקר (שורות 56-57). תיאר, כי במושב לידו ישב משיב 3, וכשנאמר לו שמשיב 3 מסר כי אינו יודע כלל על הנשק, ענה שאין לו מה להוסיף וכי הוא שומר על זכות השתיקה (שורות 92-93).

11. הודעה נוספת נמסרה על-ידי סאלח באותו היום בשעה 22:11. עד לשעה זו מסרו כל המשיבים את גרסאותיהם. בהודעה זו, מסר סאלח פרטים סותרים תוך כדי החקירה עצמה.

כשהחוקר עימת אותו עם הגרסה המכחישה של המשיבים, השיב כי אין לו מה לומר או כי אינו יודע דבר (שורות 4 - 8).

עם זאת, כשנאמר לו שמשיב 3 מסר בחקירתו, כי לא היה איתם כשעה בערך והסתובב לבד, שלל את הדברים (שורות 17-18). הוסיף, כי משוכנע כי המשיב 3, אשר ישב איתו מאחור, הרגיש את הנשק (שורה 20), וכי בן-דודו - המשיב 2 - הכחיש ידיעתו אודות הנשק בשל פחד (שורות 23 - 24).

12. סאלח נחקר ברביעית יומיים לאחר מכן, ביום 12.5.14 בשעה 9:56. בהודעה זו מסר גרסה שונה לחלוטין תוך שחזר בו מן הגרסה שהפלילה אותו עצמו ואת האחרים. תיאר, כי נסעו לשטחים כדי לטייל, עצרו בשוק בטול כרם ונכנסו לחמאם בשכם. לפני המחסום, תוך נסיון לחגור חגורות בטיחות, הוא והמשיב 3 הרגישו שיש משהו מתחת למושב האחורי וגילו שיש שם נשק. הם רצו לזרוק את הנשק, אך היה מאוחר מדי וכך הגיעו למחסום. בחיפוש, כשהוציאו את הנשק הגדול, הם חשבו שהיה רק כלי נשק אחד, אך אז נמצא גם אקדח (שורות 8-13, 59-60, שורות 63-64). בהמשך החקירה עלה, כי נסעו ברכב שעדיין רשום על שמו של תושב פרדס חנה - ולמרות שחלף למעלה מחודש, סאלח טרם העביר בעלות.

עוד מסר מיוזמתו, כי כשהיו בשטחים, לא נעל את הרכב (שורות 43-47). למרות זאת, בהמשך החקירה תיאר, כי באותו היום, הרכב לא ננעל, למרות שלחץ על הכפתור (שורה 49). הסביר, כי קורה שהרכב לא ננעל וככל הנראה זה מה שאירע, אך הוסיף כי ייתכן שמישהו פתח את הרכב בשטחים ולא נעל אותו (שורה 51). על-פי גרסתו זו, לכן, מסר כי אינו יודע מהיכן הגיעו הנשקים לרכב ואולי מישהו רצה להעביר אותם מבלי לומר לו

(שורה 79).

סאלח נשאל מדוע מסר גרסה שונה בחקירתו הראשונה, והשיב כי שוטר אמר לו שימסור שמישהו אחר מסר לו את הנשק, משום שהסתבכו (שורות 70-71). סאלח הכחיש כי אמר בחקירתו הראשונה, שהם ידעו שהולכים להביא נשקים (שורות 88-89) וציין, שהוא חתם על הטופס החקירה, אך לא קרא אותו (שורה 95). בהמשך, כשנאמר לו שבחקירתו הראשונה מסר כי ידע שמדובר בנשק, ענה שאינו יודע וכי הוא שומר על זכות השתיקה (שורות 108-109). את מספר הטלפון שמסר לחוקרת בחקירתו הקודמת, ששייך לאדם ממנו בא לאסוף את הנשקים, מסר "סתם" (שורה 112). עוד מסר, כי היה מבולבל בחקירתו השניה ובכלל הוא מבולבל מכל הסיפור (שורה 141).

13. הודעה חמישית נגבתה מסאלח ביום 17.5.14 בשעה 13:38. כשהציגו לו תמונות של הנשקים שנתפסו ברכבו, אמר שאינו יודע עליהם דבר ולא ראה אותם לפני כן (שורות 10-13). בהמשך, כשעומת עם גרסאותיו המשתנות והאפשרות כי מצאו ט.א. שלו על אחד הנשקים, הכחיש כי נגע בנשק, השיב כי אינו יודע מדוע אמר את הדברים - ולקראת סוף החקירה שמר על זכות השתיקה.

14. בעקבות התפתחויות בחקירה ופענוח ההקלטה מתא המעצר, סאלח נחקר בפעם השישית והאחרונה ביום 20.5.14 בשעה 11:46. לשאלת החוקר הכחיש כי לשכנע את אחד מחבריו המשיבים "לקחת על עצמו את התיק" (שורות 8-9), לרבות לא את בן-דודו, המשיב 2 (שורות 12-14, 33-34). כן הכחיש, כי הדריך את המשיבים לשתוק בחקירות (שורות 15-16) או כי ניסה לתאם גרסאות (שורות 17-19) ובהמשך שמר על זכות השתיקה.

כשעומת שוב עם האפשרות שטביעת האצבע שלו נמצאה על הנשק, השיב שלאחר שהרגיש שיש משהו מתחת למושב, הניח את ידו, כך שבטוח שימצאו על הנשק טביעות אצבעותיו (שורות 45-46). כשנאמר לו שלא צוין על איזה מכלי הנשק נמצאה טביעת האצבע, בחר לשמור על זכות השתיקה (שורות 47-48).

הודעות המשיבים

15. **המשיב 1** הכחיש לאורך חקירותיו (שהתקיימו בימים 10.5.14, 12.5.14, 17.5.14 ו- 20.5.14) כל ידיעה אודות קיומם של הנשקים.

תיאר בחקירתו הראשונה, כי נסעו ברכבו של סאלח, בשעה 11 לערך, לטול כרם. הסביר, כי הוא נהג ברכב, שכן לאחרים אין רישיון. מסר, כי הם עשו סיבוב בחנויות בגדים, כי סאלח רצה לקנות חליפת חתן. לאחר מכן רצו ללכת לחמאם טורקי, אך הדבר לא יצא לפועל בשל חוסר זמן, נסעו בחזרה ונעצרו במחסום (שורות 8-11).

לשאלות החוקר הבהיר, כי בעת שהם היו בטול כרם, לא עצרו ופגשו אנשים (שורה 16) ושלל כי מישהו הגיע לרכב בעת שהיו שם או מסר להם דבר כלשהו (שורות 31-32). כן מסר, כי לעתים רחוקות מבקש לנהוג ברכבו של סאלח, בעת שאין לו רכב (שורה 28), כשהפעם האחרונה בה נהג ברכבו של סאלח הייתה לפני שבועיים-שלושה (שורות 29-30). עוד הוסיף, כי כל העת היה יחד עם המשיבים ועם סאלח, גם בעת שהיו בשוק (שורה 34), ואיש לא חזר לבדו לרכב. בחקירה זו השיב המשיב 1 לכל שאלות החוקר והכחיש כל קשר לנשקים.

בחקירתו השניה מיום 12.5.14, השיב לשאלות החוקר ומסר, כי לרכב יש שלט (שורה 25), והוא זה שנעל את הרכב בטול כרם לפני שיצאו לשוק (שורה 26). לאחר שהיו בשוק, נסעו לשכם, לחמאם טורקי (שורות 28-33), וגם שם נעל את הרכב לפני החמאם (שורות 36-37). הוסיף, כי לאחר החמאם, עצרו בקיוסק (שורה 39). עמד על כך, כי לא ראה כיצד הנשקים הוכנסו לרכב (שורה 45), לא שמע דיבורים על נשק כשנסעו ברכב (גיליון 2, שורות 13-14). כשהוצע לו לתת הסבר הגיוני להימצאותם של כלי הנשק ברכב, בחר לשמור על זכות השתיקה (גיליון 2, שורות 19-23).

בחקירתו השלישית ביום 17.5.14, לאחר שהוצגו לו תמונות כלי הנשק שנתפסו ברכב, מסר המשיב 1 כי לא ראה אותם קודם לכן (שורות 12-13), ועמד על גרסתו זו גם לאחר שעומת עם האפשרות כי ייצאו טביעות אצבעותיו על הנשקים (שורה 22). חזר על כך כי הוא נעל את הרכב, המפתחות היו בכיסו ואין לו מושג איך הנשקים נכנסו לרכב (שורה 17). בסוף החקירה, כשנשאל לגבי המעורבים האחרים בעוד הוא אשר נושא את מפתחות הרכב, שמר על זכות השתיקה (החל משורה 29 ואילך).

החקירה הרביעית, מיום 20.5.14, התקיימה בעקבות הקלטת המעורבים בתא המעצר. שלל כי ניסו לתאם גרסאות או לשבש את החקירה. כשנשאל אם סאלח ניסה לשכנע את משיב 2 שייקח את התיק על עצמו, בחר לשמור על זכות השתיקה (שורות 16-17). כן שמר על זכות השתיקה כשעומת עם אמירתו: "...המכה הזאת מאלוהים... אני לא אתקרב על זה יותר בכבוד שלי..." (שורות 23-24).

16. **המשיב 2**, בן-דודו של סאלח, גם הוא הכחיש כל קשר או ידיעה אודות הנשקים לאורך חקירותיו (אשר התקיימו בימים 10.5.14, 12.5.14 ו- 20.5.14).

בחקירתו הראשונה תיאר, כי סאלח התקשר אליו ואמר לו שיסעו לטול כרם כדי לסדר את הרכב (שורה 5). המשיב 1 הוא שנהג ברכב. כשהגיעו לטול כרם בשעת צהריים, המשיב 2 הוא שירד מהרכב ושלושת האחרים נשאר ברכב. הוא הסתובב קצת לבדו ועזב אותם ולאחר מכן חזר לשוק. סיפר שבשוק הוא ירד מהרכב (שורות 6-8) וציין שהוא הסתובב לבדו יותר משעה (שורות 9-10). לאחר מכן, הלכו כולם לחמאם הטורקי ולאחר מכן לקנות שתיה (שורות 12-14). לאחר שיצאו מטול כרם, נסעו למחסום.

שלל כי מי מהם דיבר בטלפון וקבע להיפגש עם אדם נוסף (שורות 15-16), או כי לפני או אחרי החמאם נכנסו לבית של אדם אחר (שורות 21-24). כשנאמר לו כי סאלח אמר כי המשיב 2 ידע שהיו נשקים ברכב, השיב כי לא ידע והוא מבקש לקרוא לסאלח לדבר "בארבע עיניים" (שורות 36-37). הכחיש כי סאלח אמר שיש נשק

ברכב לפני שהגיעו למחסום (שורה 39). הוסיף, כי עד לחקירה לא ידע שהיה נשק ברכב (שורות 43-44), ולראשונה הוא שומע שסאלח מעורב בעניין נשקים. אישר כי הוא מוכן לעימות עם סאלח (שורה 48).

בחקירה שניה מיום 12.5.14 סיפר, כי הלכו לחמאם טורקי בשכם ולטול כרם, קנו ממתקים ומשקה (שורה 29). תיאר שהם יצאו מג'יסר-אל-זרקא אל החמאם הטורקי בשכם, לאחר מכן נסעו לשוק בטול כרם, שם קנו ממתקים ומשקה. ידע לראשונה על הנשקים, רק כשנעצרו במחסום (שורות 36-37). בנסיעה בדרך אל המחסום, לא שמע שמישהו דיבר על הנשקים (שורות 40-41). חזר על כך, כי אינו כיצד הנשקים הגיעו לרכב וכי לא נפגשו עם איש בדרך (שורה 59). עמד על גרסתו גם לאחר שנאמר לו כי חבריו מוסרים גרסאות שונות משלו (שורה 84).

המשיב 2 נשאל בקשר לפער בין גרסאותיו לענין מטרת הנסיעה והשיב, כי אכן סידרו את האוטו אך הלכו קודם לחמאם (שורות 122-126).

בתחילת חקירה שלישית מיום 20.5.14 שמר המשיב על זכות השתיקה. לאחר מכן הכחיש כי מי מחבריו שכנעו "לקחת את התיק" עליו ו/או כי שכנעו אותו שלא לדבר בחקירה.

17. כמו חבריו, גם **המשיב 3** הכחיש קשר לנשקים לאורך כל חקירותיו אשר התקיימו בימים 10.5.14, 12.5.14, 20.5.14.

בחקירה ראשונה מסר, כי אם היה יודע שיש ברכב נשק לא היה עולה עליו, שכן הוא עובד ולומד (שורות 1-2). תיאר, כי ביום האירוע נפגש בביתו עם המשיבים 1 ו-2 ועם סאלח, החליטו ללכת לחמאם הטורקי בשכם. תיאר יחסי חברות שטחיים עם סאלח ועם המשיב 2. סיפר שהגיעו לחמאם בשעת צהריים, נכנסו אליו, קנו בחנות שממוקמת שם משקאות וחטיפים, והסתובבו קצת בשכם. כשהלכו לחנות לקנות שתייה קלה וממתקים, כולם ירדו מהרכב ונכנסו לחנות (שורה 65). לאחר שקנו בחנות, ישבו ברכב והמשיכו בנסיעה.

מסר, כי במהלך הנסיעה לא פגשו ברכב נוסף שצפר להם, כאשר ברכבם התנגנה מוסיקה (שורות 55-56). כשנתבקש להיזכר בדברים ענה כי אינו יודע, ייתכן שרכב צפר ולא שמע (שורה 58).

סיפר שהוא עצמו ירד מהרכב 3 פעמים, וכי לא היה שלב בו סאלח לא היה איתו (שורה 70). המשיב 3 עמד על הכחשתו גם לאחר שעומת עם גרסתו של סאלח ואף מסר כי הוא מוכן לעימות איתו (שורה 89).

בחקירה שניה מיום 12.5.14 סיפר, כי בבוקר הם יצאו לטול כרם, שם עישנו נרגילה בבית קפה, לאחר מכן נסעו לחמאם בשכם (שורות 10-15). כשנשאל להיכן נסעו לאחר החמאם, השיב כי הוא שומר על זכות השתיקה (שורות 16-17, 33-34).

תיאר, כי בבית הקפה בטול כרם לא נפגשו עם אף אחד, וכשנשאל איזה סוג טבק הם עישנו בנרגילה, ביקש לשמור על זכות השתיקה (שורות 24-25). הסביר, כי הוא שומר על זכות השתיקה, משום שנחקר לפני כן ומסר

את גרסתו ואת כל מה שהיה לו לומר.

בהמשך החקירה מסר כי עישנו טבק בטעם תפוח (שורה 30), וכי אינו יודע מדוע חבריו לא מסרו כי ישבו בבית קפה (שורות 31-32).

כאשר נשאל האם פגשו מישהו בדרך, האם נתנו להם להעביר חבילה או כיצד הגיעו הנשקים אל הרכב, למי היו אמורים להעביר את הנשק או כמה כסף אמור היה לקבל כל אחד מהם, בחר לשמור על זכות השתיקה (שורות 35-36). עם זאת, השיב לשאלות מסוימות והכחיש כי ראה קבלת נשקים מאדם שלישי או כי הרגיש משהו מתחת למושב האחורי.

חקירתו השלישית של המשיב 3 מתקיימת, בדומה לאחרים, על רקע האמירות שנשמעו בזמן ההקלטה בתא המעצר ביום 20.5.14. הכחיש כי ניסה לשבש את החקירה או לתאם גרסאות, וכי אינו יודע אם מי מחבריו ניסה לשכנע את המשיב 2 "לקחת את התיק עליו".

כשנשאל מה תהיה גרסתו אם ימצאו ט.א. שלו או DNA על כלי הנשק השיב כי זה לא יכול להיות; לעומת זאת, כשנשאל מה תהא גרסתו אם טביעות האצבעות של אחד מחבריו ימצאו כל כלי הנשק, בחר לשמור על זכות השתיקה (שורות 37-38).

אימרות המשיבים - הקלטה מתוך תא המעצר בו שהו המשיבים וסאלח (מ-79)

18. על-פי מזכר מיום 15.5.14 שכתב **רס"מ אורן ארד, ע.ת. 5** עולה, כי ביום 12.5.14 נערך תרגיל חקירה למשיבים ולסאלח. בוצעה הקלטה מתמשכת בתא המעצר, כאשר בכל פעם החוקר לקח חשוד אחר לחקירה, על-מנת לעקוב האם המשיבים וסאלח ידברו ביניהם, או ימסרו פרט אשר יחזק את הראיות נגדם.

19. בפתח התמלול (אשר פוענח ביום 17.5.14) מציין המתמלל במסגרת "הערה חשובה מאוד", כי המדובר בקלטת אודיו מתא המעצר בו יושבים ארבעה עצורים עם קולות דומים "מאוד מאוד" (כך במקור), באופן אשר מקשה על תמלול ההקלטה ומעלה אפשרות לבלבול בזיהוי הדוברים.

הבעייתיות שעלתה מפענוח התמלול עולה מהמזכר מ-75, שערך רס"מ אורן ארד (ע.ת. 5) ביום 24.5.14. מצויין, כי לאחר קבלת התמלול וניתוחו, הבחין כי על המסמך רשום שם נחקר שאינו חלק מתיק החקירה. בנוסף, שמו של משיב 2 לא הופיע במסמך. ביום 20.5.14 מסר למעבדה בשנית את פרטי הנחקרים, תוך הערה כי ייתכן שחלק מתוכן הדברים, אינו תואם לדובר המצוין במסמך. הוסיף את דברי המעבדה, לפיהם בדקו את תוכן התמלול בשנית ותיקנו את המסמך.

20. על-פי התמלול, אכן נשמעים לאורכו ניסיונות לתאם גרסאות בין המשיבים ואמרות בעלות תוכן מפליל. כך, למשל, נשמע המשיב 1 אומר שלא ידברו בעת שמוציאים אותם לעימות (עמ' 16 שורה 23) ומוסיף:

"המכה הזאת מאלוהים.. אני לא אתקרב על זה יותר בכבוד שלי... שמה (מילה לא ברורה) שבע אלף הבן זונה" (עמ' 17, שורות 2-3).

כשמשיב 2 נלקח לחקירה, נשמע סאלח אומר:

"מוחמד, דיאא תמשיך לשתוק... תיזהר... קודם כל הלכנו לטולכרם ואז לשכם... טוב, קודם כל לטולכרם ואז לשכם... בסדר..." (עמ' 31, שורות 1-2).

מיד בהמשך אומר סאלח למשיבים 1 ו-3:

".. אמר לי טוב תגיד מי שלח אתכם, אמרתי לו אין אני לא אגיד מי שלח אותנו..."

משיב 1: (משפט לא ברור) להגיד עכשיו?

סאלח: אתה תגיד איפה הייתם, אני אמרתי ש (מילה לא ברורה) בנשק כמו שאמרתי... לפני המחסום בקצת והיה מאוחר...

משיב 1: אממ....

משיב 3: אם יגיד אני לא יודע איפה.

סאלח: אתה תמשיך להגיד אני לא יודע אני שומר על זכות השתיקה" (עמ' 31

שורות 21-28).

בהמשך, סאלח מדריך גם את משיב 3 לומר היכן הסתובבו, לרבות בחמאם (עמ' 32, שורות 26-37). לאחר מכן, מספרים משיבים 1 ו-3 את הפרטים שמסרו בחקירותיהם תוך הכוונה של סאלח (עמ' 33, שורות 4-15). סאלח ממשיך להדריך את המשיבים לשמור על זכות השתיקה ומספר כי אמר בחקירה כי חמישים מטר לפני המחסום גילו שיש ברכב נשק (עמ' 34, שורות 29-33). בהמשך, מתאר את הגרסאות שמסר במהלך החקירה וחוזר על כך ש"הכי טוב" לשמור על זכות השתיקה (עמ' 35, שורות 1-37).

לאחר מכן, המשיב 3 הוא שמנהל שיח עם סאלח:

משיב 3: תאמין לי בקלי קלות היינו יכולים לצאת מהסיפור הזה....

סאלח: איך?

משיב 3: רק אם אחד עבד.. ושלושה יצאו.. וככה אנחנו...

סאלח: אני אמרתי לכם.. זה הבן זונה אם (מילה לא ברורה).

משיב 3: זה לא הצלחנו לשכנע אותו... כי אמרנו שראינו אתה אמרת שראינו...

**סאלח: (מצקצק בלשונו) ואלק זה... אם לא היה מגיע עורך-דין שלו הוא היה משתכנע...
עורך-דין שלו הגיע ונתן לו ביטחון עצמי... אתה יודע...**

משיב 3: אממ... איזה באסה זו... " (עמ' 36, שורות 12-20).

לאחר מכן, השניים משוחחים על כך שאם כולם היו אומרים אותו דבר, ניתן היה לשכור שירותיו של סנגור אחד (עמ' 36, שורות 35-39).

המשיבים ממשיכים בתאום הגרסאות מול סאלח (עד עמוד 45). בשלב מסוים מספר משיב 1 כי מסר בחקירה שהלכו לתקן את הרכב, וסאלח "נוזף" בו על כך שמוסר פרטים מדי (תחילת עמ' 45), כשכל המשיבים מביעים חשש על כך שהסתבכו.

בהמשך התמליל, עולים ניסיונותיו של סאלח לשכנע את המשיב 2 "לקחת את התיק עליו", תוך שהוא מבטיח לו שלל הבטחות (ראו עד לעמ' 61). משיב 2 מבקש, בין השאר, להתייעץ עם עורך-דין לפני שיחליט ומעלה את חששותיו (עמ' 62, שורות 28-37) ואומר שאינו יודע דבר (עמ' 69, שורות 8-13).

ראיות נוספות

21. נלקחו דגימות ט.א. מכלי הנשק ומן המקומות שבהם הוסלקו הנשקים. טביעות האצבע היחידות שזוהו הן של סאלח - וזאת על גבי הרובה המאולתר (מסמך מ-58, זיהוי ראשוני).

דין והכרעה

22. סקירת הראיות הגולמיות מעלה, כי מצויה תשתית ראייתית לכאורית בסיסית בדמות הודעתו הראשונה של סאלח, עצם הימצאות המשיבים ברכבו של סאלח בעת שנתפסו הנשקים מוסלקים ברכב במחסום, וכן סתירות העולות בין דברי המשיבים תוך שמירה על זכות השתיקה לסירוגין.

23. עם זאת, מקבלת אני את טענת הסניגורים המלומדים, לפיה עולה תמונה של תשתית ראייתית מוחלשת - וזאת בעיקר נוכח גרסאותיו המשתנות של סאלח. אמנם, ככלל, בשלב זה אין בית-המשפט נדרש לשאלות הקשורות למהימנות עדים ולקיומן של סתירות כאלה ואחרות. עם זאת, מקום בו מוצא בית-המשפט כי מדובר בסתירות מהותיות הגלויות על-פני הדברים, עשוי הדבר להוביל, לעיתים, למסקנה כי בשל חולשת הראיות לכאורה אין הצדקה למעצר מאחורי סורג ובריה או שיש מקום להורות על חלופת מעצר (ראו, למשל, סעיף 13 להחלטתו של כב' השופט דנציגר בבש"פ 2607/10 **פיניאן נגד מדינת**

24. סבורני, כי המקרה שלפניי נמנה עם אותם מקרים חריגים המחייבים לשקול שחרור המשיבים לחלופת מעצר בשל חולשת ראיות הטמונה בשינוי גרסאותיו של סאלח. סקירת הודעותיו מעלה כי לא הוצגה על-ידו גרסה קוהרנטית - כאשר השוני בגרסאות ניכר לעיתים תוך כדי אותה חקירה עצמה, וכן עולה באופן מובהק בין חקירה לחקירה. השינויים נוגעים ללב הגרסה ולשאלה המרכזית השנויה במחלוקת בדבר ידיעתם של המשיבים אודות קיומם של הנשקים ברכב בטרם נעצרו במחסום. לכך יש להוסיף, כי הממצא הפורנזי היחיד שנמצא בתיק זה (טביעות אצבע על גבי הרובה המאולתר), קושר אך ורק את סאלח לאחד מכלי הנשק.
25. אמנם, קיימות אימרות מפלילות של המשיבים אשר הוקלטו בתא המעצר, כאשר בנוסף, משיבים 1 ו-3 שמרו על זכות השתיקה בחלק מהחקירות. עם זאת, וכפי שפורט, קיים קושי אמיתי בזיהוי הדוברים באותה קלטת. בנוסף לכך, עיון בתכנים הקיימים מעלה, כי סאלח הוא שהיה דומיננטי בתדרוך המשיבים ובנסיון לתאם גרסאות תוך כדי החקירות.
26. בנסיבות אלו, חולשת הראיות היא שמחייבת במקרה זה לבחון אפשרות שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר - בבחינת חריג לכלל המחייב באופן עקרוני מעצרו של מי שמעורב בהבאת נשק מן השטחים אל שטחי ישראל, תוך חבירה לאחרים ותכנון הפעולה. לכך יש להוסיף, כי המדובר בשלושה משיבים צעירים (משיבים 1 ו-3 ילידי 1993, משיב 2 יליד 1995) שאינם בעלי עבר פלילי.
27. אשר על כן, על רקע חולשה ממשית בתשתית הראייתית המקרינה גם על עוצמת עילת המעצר במקרה זה, יש מקום לבחון חלופות מעצר שהוצגו על-ידי הסניגורים, וב"כ הצדדים מוזמנים לטעון בהתאם לתסקירים שהוגשו.

ניתנה היום, ב' תמוז תשע"ד, 30 יוני 2014, במעמד הנוכחים.